

Vzpomínky Elišky Dušilové

HAPPY FOTO Produkt firmy
HAPPY FOTO
www.happyfoto.cz/fotokniha

Vzpomínky

Věnování

Dětství

Jednoho krásného rána, když jsem takhle na chatě seděla pod starou lípou a četla zrovna F. L. Věk od Aloise Jiráska, tak ke mně přišel tatínek s dopisem od mé nejlepší kamarádky, která byla Židovka. Na dopise stálo, že v nejbližší době bude muset opustit Prahu, a že pojede do jakéhosi tábora, kde mi napíše červenou tužkou, zda se jí tam bude líbit. Se slzou v oku jsem dopis podala tatínkovi a ten mě utěšoval. Až po válce jsem zjistila, že šla rovnou do plynu.

Téhož odpoledne měl přijet strýc se svojí novou kamerou, byl totiž zaujatý do natáčení krátkých filmů, a tak jsme natáčeli naši zahradu, chatu, dokonce i zvířata, která jsme tehdy chvali na černo, protože to bylo zakázané. Tento film mám schovaný doma a někdy si ho zhlédnu, ale jediná věc co mě velice mrzí je, že v ten den s námi zrovna na chatě nebyla maminka. Druhého dne, když strýc odjížděl, tak jsme nic neměli navrhového a šli jsme tedy do lesa na borůvky. Tatínek si oblékl mysliveckou kamizolku po dědečkovi a hráli jsme si při tom na myslivce. Když jsme dorazili na naše oblíbené místo, tak jsme si tam postavili buncr z klacíků a kapradí, kam jsme nosili plné koše borůvek. Jakmile se začalo stmívat, tatínek řekl, že jdeme domů, a když jsme dorazili, v chalupě se svítilo. Bála jsem se, že jsou to zloději, ale když jsme vešli dovnitř, čekala tam na nás maminka s hotovou večeří.

Druhý den ráno jsem se vzbudila dříve než obvykle, abych mohla nakrmit našeho psa Puntka a vzít si od slepic vajíčka. Když jsem to všechno udělala, napadlo mě, že bych mohla udělat le snídani ta vajíčka, která jsem sesbírala. Udělala jsem je přesně tak, jak to měli rodiče s bratrem rádi. Donesla jsem jim to do postele a bylo vidět, že měli obrovskou radost a jelikož bylo tehle ráno poslední, tatínek prohlásil, že se cestou zpátky domů stavíme na zmrzlině. Měla jsem obrovskou radost, a tak jsem si šla zabalit kufry a společně s bratrem jsme je tatínkovi pomáhali naskládat do auta. Cestou zpátky domů jsme se stavili, jak tatínek slíbil na zmrzlinu. Bylo nám tak krásně! Když jsme pokračovali v cestě, tak nefungovalo v autě rádio a nezbyvalo nám ni jiného než si zpívat písničky. Jakmile jsme dorazili domů, šla jsem si lehnout, ale nešla jsem ještě spát, četla jsem si totiž opět F. L. Věk od pana Jiráska.

Ráda vzpomínám na naše společné chvíle v dětství.

Přátelství

Má milá,

vzpomínáš si na vše před tím, než jsi mě opustila? Pamatuješ si naše bláznivé plány a touhy? Určitě ano. Já bych to také nikdy nemohla zapomenout. Nikdy. Naše společné chvíle jsou pro nás nezapomenutelné. Mohla bych to všechno odvyprávět, jako by to bylo včera.

Napiš mi, jak se máš a zda jsi v pořádku. Moc chci znát pravdu. Všichni v mém okolí mě přesvědčují, že se máš dobře. Jenže já nevím čemu věřit. Ty mi neodpovídáš na dopisy. Cítím se, jako kdyby mezi námi stála velká zeď. Prostě nic. Proto se o tebe tak strašně bojím.

Stále čekám na tvůj vzkaz, o kterém jsme se dopředu domlouvaly. Ty naše bláznivé plány. Vzpomeneš si na ně někdy? Jednou jsme se domlouvaly, že pokud se budeš mít dobře, tak mi pošleš vzkaz napsaný červenou tužkou. Stále stále na něj čekám. Čekám a bojím se o tebe.

Tolik jsem se o tebe nestrachovala, ani když jsme se po večerech tajně scházely a ty jsi jednou nepřišla. Sice to bylo zakázané, ale nic nám nemohlo zabránit v tom, aby jsme se po nocích vidaly. Když vám židům zakázali chodit do školy, nějak jsme se vidat přece musely.

To, že jste nic nemohli mi nepříjde fěr. Nám bylo povoleno téměř všechno. Fěr to nebylo, ale co? Minulost už nezměníme, ale můžeme se z ní poučit. Budoucnost je pouze naše. Až se znova shledáme, tak si ji uděláme podle sebe. Třeba se nám povedou splnit naše nejtajnější přání a sny. Ale na to musíme být dvě. Kvůli tomu, doufám, že se sejdem co nejdříve. Brzy mi napiš. Už se nemohu dočkat.

Zdraví Tvoje Eliška

Odvážně vstříc smrti

Asi málokdo si z nás umí představit válečnou situaci. Je nedostatek jídla, Čechy jsou obsazeny Němci, žije se ve strachu, jak dlouho tahle válka bude ještě trvat a jaký bude mít konec. Morálka Čechů je už tak dost zbídačená psychickou prohrou v roce 1938, kdy na „Mnichovské zradě“ rozhodli zástupci velmocí, že Češi ani nedostanou možnost bránit svou zem. Přesto se v každé okupované zemi najdou odvážlivci, kteří jsou připraveni postavit se režimu.

Málokdo by řekl, že velmi vážený dětský lékař Josef Bartoň, který pomáhal výsadku Silver A bydlící v jedné z nejluxusnějších částí Pardubic, bude takto zapojen do odboje. Byl přelom roku 1941 a 1942, kdy při výsadku dopadl Alfréd Bartoš do již odbojáři připraveného prostředí. Volné byty, které sloužily jako úkryty parašutistům. Byla jim zajištěna práce například číšníka. Do ordinace Josefa Bartoně chodili mladí muži a bez dětí, což vzbuzovalo i zájem samotné pamětnice Elišky Dusilové, v té době Bartoňové.

Byly to velice odvážné činy, které nepochybně napomohly k odstranění tak vysoce postaveného nacisty jako byl Heydrich. Bohužel za ně Josef Bartoň zaplatil svým životem, nacisté ho za pomoc parašutistům popravili.

Zkuste si položit otázku, jestli byste byli schopni riskovat svůj život za svou vlast. Josef Bartoň toho byl schopen a takových činů bychom si měli vážit.

- naučná stezka -
PARDUBICEMI

po stopách
SILVER A

poslední cesta Alfréda Bartoše

Alfréd Bartoš

Jiří Potůček

Josef Valčík

Když zatýkali mé rodiče, měla jsem obrovské štěstí, že se mnou a s bratrem nezůstal žádný esesák. Dostala jsem totiž šlepný nápad. Věděla jsem, kde má maminka schované černé šperky. Když esesáci odešli, tak jsem vzala kufírek, do něj jsem šperky dala a odnesla jsem je rodně mé spolužačce. Takovému nebezpečí jsem je vystavila. Přijali to. Už věděli, co se u nás stalo. Nakonec to bylo to jediné, co mi po mamince zůstalo.

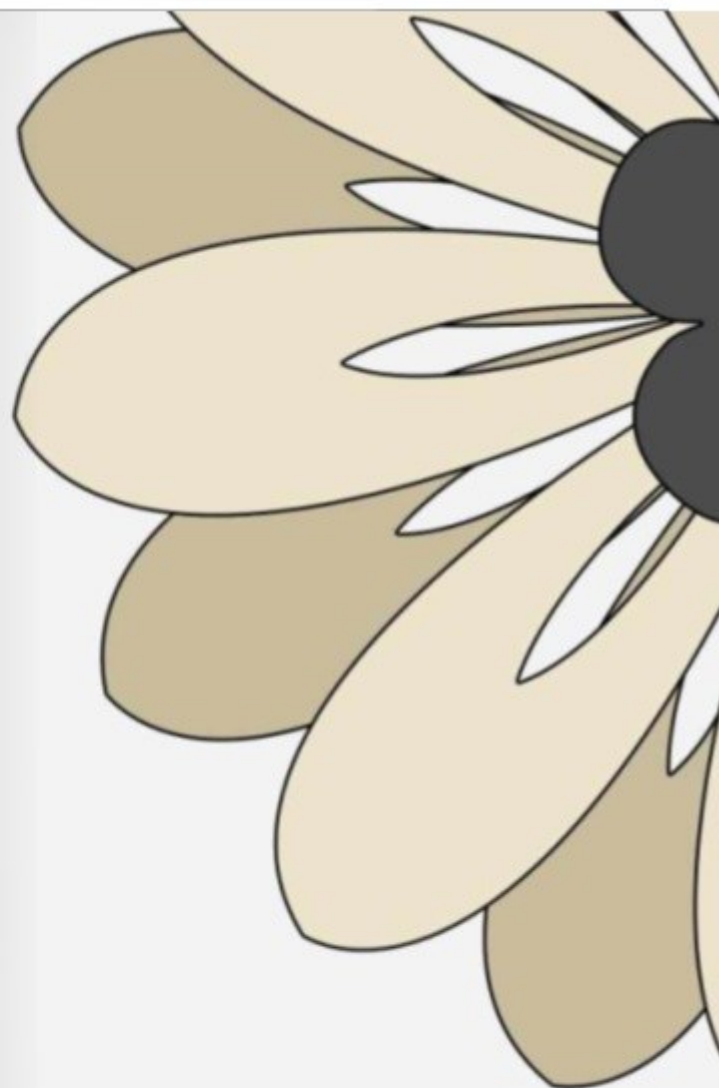
Do odboje proti nacistům bylo zapojeno mnoho rodin a zatýkání bylo rozsáhlé. Já a můj bratr Ivan jsme se bez rodičů bezradně toulali po ulici. Všimla si nás služebná rodiny Hakových ze sousedství a vzala nás s sebou k nim. Možná nám tím zachránila život. Dodnes totiž nevím, jestli se pro mě a mého bratra gestapo zamýšlelo vrátit a zda s námi mělo nějaké úmysly. Možná na nás prostě neměli čas, a proto nás nechali. Zatýkání tehdy bylo velké a možná neměli dostatek lidí.

Msta nacistů za atentát na Heydricha mezitím propukla v plné síle. Dne 2. července 1942 došlo k hromadné popravě a její obětí byl i můj otec. Má matka byla odvezena do věznice v Pardubicích. S bratrem jsme mezitím přebývali v rodině Marie Hakové v sousedství. Bylo to od ní hrůznější. V té době to nebylo jen tak ujmout se dětí lidí, zatčených za odboj.

Jakmile se moje habička dozvěděla, že otce popravili, můžu říct, že se pomátla. Ažkoliv byla věřící, jednoho dne odešla, příbuzní ji hledali a našli utopenou.

MÁMY drží ruku svých dětí
jen chvíli, jejich srdce
však NAVŽDY.

Mamínko

Chybíš mi ani nevíš jak,
vím, že jsi šťastná a volná jako pták.
Přála bych si tady, teď, být jen s tebou.
Byla jsi skvělá máma.
Nikdy bych nechtěla jinou.
Moc se těším, až se spolu jednou sejdem,
čekáš na mě, my se najdeme.
Jsi a vždy budeš pro mě vzorem,
mé city k tobě nejdou popsat žádným slovem.
Děkuji za chvíle strávené po boku tvém,
navždy zůstaneš v srdíčku mém.

Lebensmittel sowie Hauswaren werden nicht angenommen.

Ich bin gesund und fröhlich. Alles
Ich bewerte: Hände, Füße, Haare, die Haare
täglich und mache ein Bild aus Holzholz, das
Kamm und den Leib, es ist halt.
Kunde dank flüchtig und auch ruhig. Hand
mache die Kunde macht die Befragung.
Ich konnte ein prof. gaten verwand der Zeit
wofür und Kusch bei ein Kusch und
mit Kusch nach die Schule täglich fah-
ren. Hier sehr gut, geben sie Geld auf mich
und Karten. Ich bin auf niedrigen Wagen
es ist erlaubt 2x monatlich fuhren, Wagen
aber deutlich schreiben sie!
Alle spielen klavir!

Natálie Kučíková

Kateřina Truchlá

Martin Klikar

Jakub Kyncl

Tadeáš Freisler

Mgr. Boris Hajdúk

